

CAPITOLUL UNU

Detenție

– Țineți minte, nici măcar cea mai eficientă rază a morții nu este o garanție pentru succes...

Pana mea de corb vibără cu furie în timp ce mâzgăleam pe pergamentul meu, prefăcându-mă că iau notițe. În fața clasei, Profesorul Dreadthorn – totodată și Directorul școlii – mormăia încontinuu. Lecția sa despre istoria ticăloșiei încetase să mai fie interesantă în urmă cu o oră, când terminase de vorbit despre superăufăcători și trecuse la teoria răului.

– Veți găsi explicația în tabelul de la pagina o mie nouă sute șaptezeci și opt din *Secole de Ticăloșie*...

Bla. Bla. Bla. Vocea lui începuse să sune asemenea unui balon care fusese umplut cu aer și strâns la capăt, astfel încât aerul să se strecoare afară lent, transformând vocea Profesorului într-o serie de chițaieli plângărețe ce nu mai conteneau.

Nepăsător, desenam ceea ce se doreau a fi niște benzi desenate. În cea dintâi imagine, goblinii urmăreau o pisică nebănuitoare. În cea de-a doua, goblinii atacau pisica prin surprindere. În a treia, pisicii îi crescuseră aripi de liliac și colți. Tocmai terminam ultima animație – în care pisica era extraordinar de grasă și își lingea buzele cu o limbă bifurcată, iar pe pământul din jurul ei erau împrăștiate rămășițe ale goblinilor – când am observat că sala era ciudat de tăcută.

– Interesante notițe, Rune, rosti o voce calmă și amenințătoare lângă urechea mea stângă. M-am întors încet pentru a-l vedea pe Profesor fixându-mă cu privirea. Prins în flagrant.

– Aa... eu..., m-am bâlbâit prostește.

– Ce este alb când este murdar și negru când este curat? întrebă Profesorul.

– Aa... păi..., am continuat să mă bâlbâi prostește.

Profesorului Dreadthorn îi plăcea să-și tortureze studenții – în special pe cei care erau un dezastru, așa ca mine – cu ghicitori fără răspuns.

– Părul dumneavoastră? am răspuns eu zâmbind către Directorul Teroare. Nu îmi întoarse zâmbetul. Am încercat să explic rapid. Știți dumneavoastră, pentru că mă-treața este albă și murdărește părul.

Directorul Dreadthorn mă sfredeli cu ochii lui de un negru intens precum cerneala. Încercam cu disperare să mă salvez.

– Dar nu părul dumneavoastră. Nu, nu al dumneavoastră, pentru că, evident, dumneavoastră nu aveți mă-treață, iar părul dumneavoastră nu este murdar, iar acesta nu este răspunsul corect, nu?

– Răspunsul este tabla, spuse el. Detenție, Rune. La miezul nopții. În biroul meu.

La orice școală obișnuită, orice copil obișnuit ar fi scăpat cu un simplu avertisment. Adică am încercat să răspund la ghicitoarea lui ridicolă, nu-i așa? Dar aceasta nu era o școală obișnuită.

Aceasta era Școala Directorului Dreadthorn pentru Ticăloși Rebeli. Este asemenea unei școli militare pentru copiii ai căror părinți sunt răutăcioși. Tipi răi. *Ticăloși*. Și cum ajunge un copil la o școală militară pentru ticăloși malefici? Simplu. Încercând să fie bun.

Cu excepția mea. Adică nu am făcut tocmai o faptă bună. Am fost înscris la școală din cauza familiei mele. Nu mi-am cunoscut niciodată mama, dar tatăl meu este vrăjitor. Un vrăjitor foarte puternic desigur, dar nu unul de care cineva ne-ticălos să fi auzit. Nu unul despre care Frații Grimm să fi scris. Numele lui este Veldin Drexler. Dar toți de aici îi spun Directorul Dreadthorn sau Directorul Teroare.

– Ești mort, se auzi o voce lângă mine în timp ce îmi târam picioarele în josul tunelului întunecat al pivniței, cu

cărțile în brațe. Era Lup Junior. Torțele înșiruite de-a lungul zidului erau superenervante astăzi, răbindu-mi ochii.

– Rune, plângi? răsună o altă voce în urma mea.

Era Contesa Jezebel, fiica lui Dracula. Se afla aici pentru că odată îi spusese tatălui ei că ciocolata caldă avea un gust mai bun decât sângele. Poate că ar fi trecut cu privirea acel mic incident dacă a doua zi nu i-ar fi găsit rezerva ultrasecretă de ciocolată. Se pare că Jez nu se dădea în vânt după dieta vampirescă; schimbase sângele pentru alte mâncăruri – majoritatea din gama cu cacao – timp de ani de zile. Conte Dracula avea o imagine foarte importantă de păstrat. Un vampir a cărui fiică nu adora sângele? Era extrem de rușinos.

– Nu, Jezebel. *Nu* plâng, i-am răspuns.

– Mie îmi par lacrimi, spuse Lup.

Jezebel și cu mine arătam destul de mult precum oamenii obișnuiți (cu excepția colților și a pielii ei ultraalbe). Dar Lup Junior, pe de altă parte... arăta exact ca tatăl său – Lupul cel Mare și Rău Senior. Dar Junior mergea în două picioare în loc de patru. Limba roz de cățeluș îi atârna într-un mod stupid, gâfâind în anticiparea furiei mele.

– Las-o baltă, Lup, i-am spus. Nu am chef de asta.

Lup Junior se afla aici pentru că, atunci când avea 6 ani, salvase un copil de om de la înec. Apoi a aflat tatăl lui. Nu a fost deloc drăguț. S-a umflat și a pufăit, și l-a trimis pe Lup în locul acesta.

– Și bagă chestia aia urâtă înapoi în gură. Respirația ta miroase ca o mlaștină de... vânturi, am spus eu.

Lup scoase și mai mult limba către mine, bombănind ceva ce ar fi putut însemna *ce sensibil ești*, și o luă înainte pentru a se reuni cu haita sa de lingușitori cu nasuri maro. Chiar aveau nasurile maro... sau negre, sau ciocuri. Erau corciturii. Sau Jumătăți – copiii ai răufăcătorilor din rangul animal care se adaptaseră formei umane suficient de mult încât să poată da naștere unor copii. Jumătățile au fost rezultatul.

Din punct de vedere tehnic, eu și Jezebel eram Jumătăți: tați ticăloși, mame umane. Ticăloșii adevărați, puri erau rari – probabil din cauză că doi răufăcători adulți mai degrabă se ucideau unul pe celălalt decât să se căsătorească și să aibă copii. Nici eu, nici Jez nu ne-am cunoscut vreodată mamele.

– Părul lui, Rune? Răspunsul era atât de evident! Creta este albă. Murdărește tabla, spuse Jezebel.

I-am aruncat o privire răutăcioasă.

– Ce crezi că o să-ți facă? mă întrebă Jezebel.

– Cine? am întrebat-o eu. Dar știam la cine se referea.

– Tatăl tău.

– Voi afla la miezul nopții, nu-i așa?

– Probabil că te va pune să cureți mazăgă limacșilor de pe podele. Sau să aduni foc de la dragoni pentru torțe. Sau poate...

– Pisici-liliac, Jez! Nu trebuie să coci niște fursecuri cu ciocolată sau altceva?

Jez se supără, strâmbă din nas și plecă nervoasă de-a lungul coridorului. Adevărul era că Jez avea dreptate –

toate acestea erau posibilități valide. De obicei, detenția era o sarcină dureroasă și înjositoare. Fără ștergerea tablelor de cretă. Fără scrisul propoziției *Nu voi mai mâzgăli în ora de Istoria Ticăloșiei* de o sută de ori pe tablă. Iar în ultima vreme o cam făcusem lată de prea multe ori. Aveam ciudatul sentiment că de data aceasta pedeapsa va fi severă.

M-am strecurat înapoi în dormitor, unde colegul meu de cameră, Chad, citea *Vrăji pentru prostănaci*.

Adică, ce? Un ticălos nu poate fi numit Chad?

– Salut, Rune! spuse el. Vrei să încerci ultima mea rețetă de prăjituri?

Chad era fiul vrăjitoarei care încercase să îi mănânce pe Hänsel și Gretel. Nu era chiar ceea ce ai numi o mamă. L-a trimis la școală și nu a mai vorbit cu el de atunci, cu excepția scrisorilor ocazionale.

Chad nu se pricepea prea mult la majoritatea vrăjilor, dar era un bucătar excelent. Aveam întotdeauna la îndemână omuleți din turtă dulce cu năsturași din bombonele gumate și tot tacâmul. Dar Chad trebuia întotdeauna să le taie capul cu ghilotina lui de jucărie pentru ca ceilalți copii să nu râdă de el.

– Ai auzit? l-am întrebat eu.

Chad își ridică privirea timidă din carte, ochii de cățeluș fiindu-i încadrați de ochelari grosolani și ridicoli. O tavă proaspătă de fursecuri mă întâmpină de pe noptiera mea.

– Ce să aud? întreabă Chad. Încerca să facă pe prostul, dar nu m-am lăsat păcălit. Nu era nepriceput doar la

vrăji, mai era și un mincinos jalnic. Nu era un semn bun pentru un ticălos în pregătire. Deloc.

– Nu mi-ai fi copt prăjituri dacă nu ai fi auzit, i-am spus. Desigur, nu era chiar adevărat. Chad ar fi făcut asta doar de dragul de a coace prăjituri.

– Am auzit. Care crezi că va fi pedeapsa? Curățatul mâzgii de limacși? întreabă el, închizându-și cartea și sărind din patul de deasupra.

Patul de dedesubt era liber. Fuseserăm trei în cameră, dar Ivan – un copil enorm, care se zvonea că ar fi fiul unui uriaș – nu se calificase drept ticălos. Își pierduse locul în școală încă din prima lună. Se descoperise că tatăl său nu era adevăratul uriaș din vârful vrejului de fasole. De fapt, era doar un tip verde și bonom, care-i convingea pe copiii umani să-și mănânce legumele. Desul de jenant pentru Ivan.

– Mâzga de limacși adună din ce în ce mai multe voturi în seara asta, i-am spus.

Mi-am aruncat cărțile pe pat și am luat un omuleț din turtă dulce, mușcându-i brațul stâng. Am observat că Chad încă nu tăia capetele fursecurilor, iar când am mușcat brațul omulețului mi-am dat seama de ce nu o făcuse.

Gura glazurată a omulețului se transformă dintr-un zâmbet într-un O alarmat, în timp ce țipa în agonie: *Brațul meu! Of, bietul meu braț!*

Aproape că am scăpat fursecul, luat prin surprindere.

– Hei, asta e nouă! am spus ridicând o sprânceană către Chad.

– Da. Am vrăjit prăjiturile să țipe când muști din ele. Din cele cu bombonele albastre se scurge glazură roșie când le muști capul. Am descoperit că nu sunt chiar atât de neîndemânatic la vrăji dacă le folosesc în combinație cu gătitul.

– Drăguț, am spus mestecând apreciativ până ce țipetele înăbușite ale fursecului se opriră.

Dragostea pentru gătit și lipsa capacității de a minți nu erau singurele atribute ne-malefice ale lui Chad. El nu își arăta caracterul. Uitați-vă la mine, spre exemplu. Desigur, aveam părul negru și tenul palid, ca de ceară (cu câteva coșuri pe ici, pe colo), ca să nu mai vorbesc de ochii negri ai tatălui meu. Dar eu îmi și *îmbrăcam* caracterul. Purtam mantia involburată din catifea neagră, bocancii negri din piele și cămăși cu nasturi până la gât și guler înalt. Bine, mă mai împiedicam în mantie câteodată, bocancii îmi făceau bășici, iar cămășile îmi tăiau răsuflarea, dar aveam o *imagine*.

Chad, pe de altă parte... Să spunem doar că, dacă cineva l-ar fi întâlnit pe o alee întunecată, nu s-ar fi dat înapoi de frica lui. Probabil că părul lor de pe ceafă nici nu s-ar fi zbârlit. De fapt, odată ce silueta blondă, cu părul creț, ochi albaștri, pistrii și ochelari ar apărea cu o tavă cu omuleți din turtă dulce proaspăt scoasă din cup-tor, majoritatea oamenilor ar vrea să îl adopte.

– Ia câteva pentru Directorul Teroare. Poate îl mai îmbunează, sugeră Chad.

– Merită încercat, i-am răspuns eu.

Miezul nopții (cunoscut, printre altele, drept ora pieirii mele iminente) nu era atât de departe, de fapt. Toate cursurile la Școala Directorului Dreadthorn pentru Ticăloși Rebeli se țineau noaptea, în subteran. În mare parte pentru că jumătate dintre studenți nu puteau suporta lumina soarelui. Erau o grămadă de Jumătăți vampiri și troli pe aici. Desigur, nu izbucneau în flăcări și nici nu se transformau în piatră la lumina soarelui. La urma urmei, erau doar Jumătăți. Dar vampirii s-ar fi ales cu erupții dezgustătoare, iar trolii s-ar fi transformat *parțial* în piatră – de obicei picioarele sau doar un braț... ceva de genul ăsta. Ceea ce-mi amintește...

– Hei, Chad, ai auzit despre Orksy Toren?

– Nu, ce a mai făcut de data asta?

– Ei bine, fata aia de la cursul de Știință Improvizată – o știi? Cu șerpi pe cap? Oricum, l-a provocat să iasă. La soare.

– N-a făcut-o! spuse Chad.

– O, ba da! A fost amuzant! Fundul lui Orksy s-a transformat în piatră pentru trei ore. A căzut, pur și simplu, în fund și a trebuit să fie târât până la cabinetul asistentei.

– Trolii sunt atât de prostănaci, spuse Chad, dându-și ochii peste cap – ceea ce arată destul de ciudat pentru că ochelarii îi măreau ochii, făcându-i să pară enormi. Își întoarse privirea către pupitrul meu.

– O, Triton arată destul de palid, spuse el. Cred că îi este foame.